

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 17-03-36356 צ'רלטון בע"מ נ' סרנו

לפני כבוד השופטת שרה דותן

מעוררים צ'רלטון בע"מ

נגד

משיבים שמואל סרנו

פסק דין

ערעור זה מופנה נגד פסק דינו של בית משפט השלום בתל אביב (כב' השופט הבכיר מיכאל תמיר) בת"א 5190-01-15 מיום 02.02.17 לפיו נדחתה תביעת המערערת לחיוב המשיב בתשלום פיצויים בסך 300,000 ₪ בשל טענתה להפרת זכויות יוצרים שלה על ידו ועשיית עושר ולא במשפט על חשבונה.

רקע

המערערת הינה חברה פרטית המפיקה שידורי ספורט בערוצי הטלוויזיה "ספורט 1", "ספורט 2" ו"ספורט HD 1" (להלן: "ערוצי הספורט").

לטענת המערערת, המשיב מפעיל עסק מסחרי, המכונה "גל תקשורת לוויינים", העוסק במכירת ממירים שיתופיים, באמצעותם ניתן לצפות בשידורי הכבלים ובכללם ערוצי הספורט, מבלי לרכוש חבילת ספורט דרך מפעילת הכבלים ("יס"/"הוט"/"סלקום טיווי").

המשיב טוען כי הוא טכנאי אלקטרוניקה, ובין יתר עיסוקיו נדרש מדי פעם בפעם להתקין מכשירים אלקטרוניים בהתאם לדרישות הלקוח. לדבריו, אינו יצרן של מוצרים אלקטרוניים וכן אינו מוכר חבילות תוכן מכל סוג שהוא.

המערערת הגישה תביעה לבית המשפט קמא לאחר ששכרה את שירותיה של חברת חקירות אשר התקשרה עם חברות/אנשים המספקים ממירים פיראטיים, ובין היתר – המשיב, אשר הגיע לדירה שבה שהה אחד החוקרים והתקין בה ממיר שיתופי, תוך שהוא מציג לחוקר כיצד ניתן לצפות באמצעות הממיר בערוצי "יס" השונים, לרבות ערוצי הספורט. בעבור ההתקנה שולם למשיב סך של 1,100 ₪.

בתביעתה טענה המערערת, כי נתונה לה זכות בלעדית לעשות שימוש ביצירות הספורט אותן היא מפיקה והמשיב, בהתנהלותו, הפר את זכויות היוצרים שלה. כן טענה לעשיית עושר ולא במשפט על חשבונה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 17-03-36356 צ'רלטון בע"מ נ' סרנו

1 לטענת המשיב, לא הוכח כי המערערת בעלת זכות יוצרים בלעדית כלשהיא בישראל. כן טען, כי לא
2 הוכח שהמערערת בעלת רישיון יחודי כהגדרתו בסעיף 37(ד) לחוק זכות יוצרים, התשס"ח-2007
3 (להלן: "החוק"), ועל כן אין בהתנהלותו משום הפרת זכויות יוצרים של המערערת או התעשרות על
4 חשבונה.

5 בית המשפט דחה את התביעה במלואה בקבעו כי המערערת לא עמדה בנטל ההוכחה לפיה היא בעלת
6 זכויות יוצרים במשדרים ששודרו בערוצי הספורט וממילא לא הוכחה כי המשיב התעשר על חשבון
7 זכויות אלה.

8 פסק דין זה הינו מושא הערעור שלפניי.

טענות המערערת

11 המערערת טוענת כי השידורים המופקים על ידי מהווים יצירה מקורית דרמטית ולפיכך היא בעלת
12 זכות היוצרים על שידוריה, וזאת על פי סעיף 4(א)(1) לחוק.

13 לטענתה, פסק דינו של בית המשפט העליון בע"א 2173/94 **Tele Event L td נ' ערוצי זהב** (פורסם
14 בנבו, 02.08.01) קובע כי המקצועיות הנדרשת בהפקות של משדרי ספורט עולה כדי ה"מקוריות"
15 הנדרשת לפי סעיף 4 לחוק. כן נקבע כי הפקת שידורי ספורט מהווה יצירה דרמטית.

16 עוד נטען, כי שגה בית המשפט קמא כאשר קבע שאין לתת משקל למסמך ההפקה שצורף לתצהירו
17 של מר שניאור, מנהל תחום אנטי פיראטיות של המערערת (להלן: "שניאור"). לגרסתה, המסמך מעיד
18 בצורה ברורה ומפורטת באשר לפעולות יומיומיות אותן מבצעת המערערת על מנת להפיק תוכניותיה
19 ולהעלותן לשידור בערוצי הספורט.

20 זאת ועוד נטען, כי מאחר שעל כל שידוריה מתנוסס לוגו המערערת, הרי שקיימת חזקה, בהתאם
21 לסעיף 64 לחוק, לפיה המערערת היא בעלת זכויות היוצרים בשידורים המופקים על ידיה, אשר
22 משודרים בערוצייה.

23 לשיטת המערערת, אין היא טוענת להפרת הזכות שניתנה לה על ידי מפעלי הספורט, אלא להפרת
24 זכויותיה כמפיקת השידורים בערוצייה.

25 המערערת הפנתה לשורה ארוכה של פסקי דין, בהם נקבע, להשקפתה, כי שידורי הספורט של
26 המערערת מהווים "יצירה מקורית" הזוכה להגנת דיני זכויות יוצרים. כן נקבע, לטענתה, כי זכות זו
27 עומדת למערערת בשל היותה יוצרת השידורים, וזאת מבלי להיות תלויה בהסכמיה עם מפעלי
28 הספורט השונים מהם היא רוכשת את זכויות השידור.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 17-03-36356 צ'רלטון בע"מ נ' סרנו

1 כמו כן נטען, כי אמנם הצגת הסכמים מול מפעלי הספורט מעידה שהמערערת קיבלה את
2 הזכויות, אולם בתביעה כגון זו, כשמדובר בהפרת זכויות בכלל ערוצי הספורט של המערערת, ללא
3 שיוך לשידור ספציפי, אין זה סביר לדרוש ממנה נטל הוכחה כבד הכולל הבאת עשרות הסכמים
4 ומסמכים.

5 מוסיפה המערערת וטוענת, כי בניגוד לע"א 11-5097 **טלראן תקשורת (1986) בע"מ נ' צ'רלטון בע"מ**,
6 דינים עליון 2013 (123) 338 (להלן: "פרשת טלראן"), בו נקבע כי מכירת מכשירי עקיפת אמצעי הגנה
7 טכנולוגי אינה עולה כדי הפרה ישירה של זכות יוצרים, הרי שבענייננו יש הפרה ישירה. זאת, מאחר
8 שבחוק זכויות יוצרים החדש קיימת זכות, לבעל זכות היוצרים, להעמיד את יצירתו לרשות הציבור.

9 על כן, בפרשת טלראן, לא עמדה ביסוד התביעה "העמדה לרשות הציבור", הקבועה בסעיף 11(5) לחוק,
10 וזאת לנוכח התבססות התביעה על החוק הישן, ומשכך כב' השופט זילברטל לא התייחס לכך בפסק
11 דינו.

12 באשר להגדרת "העמדה לרשות הציבור" טוענת המערערת, כי "העמדה" מוגדרת גם כהצבת יצירה
13 במערכת כבלים המאפשרת הזמנת צפיה או האזנה. ה"רשות" מוגדרת אף לצרכי צפיה, קריאה או
14 האזנה, ובאשר ל"ציבור" נקבע כי אין מדובר בציבור בכללותו, ודי בציבור של מנויים לשם כך. כמו
15 כן, המונח "ממקום ובמועד לפי בחירתם" פורש אף כשירות אינטראקטיבי הפועל במסגרת זמנים
16 מוגדרים, ועל כן סבורה המערערת כי יצירותיה עומדות לרשות הציבור.

17 עוד נטען על ידי המערערת, כי אף אם המספק אמצעי עקיפה טכנולוגי אינו מפר ישיר, כבפרשת טלראן,
18 הרי מי שמבצע פעולה אקטיבית של פריצת הקידוד של שידורי יס הינו מפר ישיר, המעמיד את יצירתה
19 של המערערת לרשות הציבור. על כן, לשיטתה, אין עניין זה דומה לפרשת טלראן, שם היתה רשת
20 שידור ששידרה תכניה למדינה אחת, ומאן דהו רכש כרטיסים על מנת לצפות באותם תכנים, ללא
21 פריצה של קידוד, להבדיל מהנדון דידן, בו אירעה פריצת הקידוד.

22 לשיטת המערערת, המשיב הינו מפר עקיף, ומאחר שזהות פורץ הקידוד של ערוצי "יס" אינה ידועה
23 למערערת, התביעה הוגשה נגד המפר העקיף בלבד. כן נטען, כי הדין מכיר אף באחריותו של מפר עקיף,
24 והמערערת מסתמכת באמירתה על פרשת טלראן.

25 מעבר לכך נטען, כי בתי המשפט הכירו בדוקטרינת ההפרה התורמת לפיה אף אם הממיר מסוגל
26 לשימושים מהותיים שאינם מפרים – יחויב הוא כמפר תורם, וזאת משום שספק הממיר התכוון
27 לגרום להפרות או לעודדן.

28 עוד נטען על ידה, כי שגה בית המשפט קמא בהשליכו מהשקעת כספים על ידי המערערת בהפקות
29 השידורים לעשיית עושר ולא במשפט. לגרסתה, החוק אינו דורש כי המזכה יוציא הוצאה כלשהיא
30 כדי ליצור לעצמו נכס, אלא די בכך שהנכס הוא שלו. לפיכך, הואיל ולמערערת יש זכות בערוצייה –
31 עומדת לה הזכות למכור את השימוש בהם, והמוכר ללא רשותה עושה עושר ולא במשפט על חשבונה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 17-03-36356 צ'רלטון בע"מ נ' סרנו

מוסיפה המערערת וטוענת, כי נפלה שגגה בקביעתו של בית המשפט קמא לפיה אי הצגת מערכת הסכמים בינה לבין מפעילת הכבלים "יס" - מכשילה את תביעת המערערת. להשקפתה, אין רלוונטיות לתמורה שמקבלת המערערת מכל מנוי המתחבר לערוציה דרך הפלטפורמות המציגות ערוציה, ועל כן אין לסווג את לקוחות המשיב כמנויי פלטפורמה זו אחרת, אלא ככאלו שצפו בערוצי המערערת ללא הרשאה ותשלום למערערת.

באשר לשיעור הפיצוי אותו נדרש המשיב לשלם למערערת נטען, כי המערערת רוכשת תכנים על בסיס התקשרות בלעדית עם בעלות הזכויות במפעלי הספורט השונים. לשיטתה, המשיב הודה במכירת 400 ממירים וחבילות שיתוף ומשכך הכנסותיו הינן מכפלת 400 ממירים ב-1,100 ש"ח וסה"כ 440,000 ש"ח. עוד נטען, כי דמי מנוי חודשיים הינם בסך של 67 ש"ח, ועל כן אובדן של 100 מנויים ב-5 שנים בלבד עולה כדי 402,000 ש"ח. כן נטען, כי על פי החוק רשאי בית המשפט לפסוק פיצויים ללא הוכחת נזק בסכום שלא יעלה על 100,000 ש"ח, והלכה למעשה התקשרות המשיב עם לקוחות הרוכשים ממיר שיתופי הינה הפרה העומדת בפני עצמה. זאת ועוד נטען, כי המערערת זכאית לקבל לידיה את מלוא ההכנסות שהפיק המשיב מהפרת זכויותיה.

טענות המשיב

לטענת המשיב, המערערת לא הצביעה על כל עילת תביעה העומדת לה נגדו, וכל תביעתה נסמכה על היותו מוכר ומתקין מוצרי אלקטרוניקה, לרבות "ממירים" המהווים מעין מחשב, בהתאם לחוות דעת שהוגשה על ידו ולא נסתרה.

עוד נטען על ידו, כי המערערת לא הוכיחה טענתה לפיה היא בעלת זכויות יוצרים ביצירות ספורט, בערוצי הספורט ובתכנים אחרים, אלא הודתה במפורש כי הזכויות ניתנות לה לפרק זמן קצוב ועל פי הסכם.

כן נטען, כי המערערת נמנעה מלפרט את היצירות שלטענתה הופרו ו/או המועדים בהם, לכאורה, בוצעו ההפרות וממילא לא הוכיחה כי במועדים אלו היו לה זכויות יוצרים.

זאת ועוד, מלבד תצהירי מר שניאור ומר יוסף לא צורפה כל ראיה מטעם המערערת, ומנגד הוגשה חוות דעת על ידי המשיב, אשר לא נסתרה.

יתרה מכך נטען, כי נכונה קביעת בית המשפט קמא לפיה אין לייחס משקל ראייתי להעתק מסמך הפקת השידור, וזאת מאחר שהמסמך אינו נושא תאריך או חתימה ולא צוינה בו זהות עורכו.

מעבר לכך נטען, כי על פי סעיף 37(ג) לחוק, רישיון ייחודי מוענק באמצעות הסכם כתוב בלבד, ומאחר שהמערערת לא צירפה כל הסכם ואף מעדותו של שניאור עלה כי מדובר בהסכם "מאוד עבה", הרי שהמערערת לא הרימה את הנטל הנדרש על מנת להוכיח כי בתקופה הרלוונטית לתביעה הפיקה וערכה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 17-03-36356 צ'רלטון בע"מ נ' סרנו

את שידורי הספורט המצוינים בכתב התביעה, וכן לא הוכיחה כי היא האוחזת הבלעדית בישראל בזכויות המסחור והשידור למפעלי ספורט רבים.

עוד נאמר, כי היה על המערערת לצרף את בעלי הזכויות כצד לתביעה, כפי שקבע בית המשפט.

מוסיף המשיב וטוען, כי טענת המערערת לפיה עשה עושר ולא במשפט על חשבונה – אינה מן העניין, שכן בפרשת טלראן דובר על ייצור כרטיסים שנועדו לפצח הצפנות של שידורי ספורט ספציפיים ולא ניתן היה לעשות בהם שימוש אחר מלבד שימוש זה, ואילו בנדון דידן, המשיב אינו יצרן של מוצר כלשהו ומכירת המחשב מושא הערעור היתה במסגרת עיסוקו כטכנאי אלקטרוניקה, וברי כי יש למחשבים היכולת לקלוט שידורים חיצוניים ולהתגבר על הצפנות. לשיטת המשיב, קבלת טענת המערערת עלולה לחשוף מוכרי מחשבים, באשר הם, לתביעות.

עוד נטען, כי בהתאם לתקנה 129(א) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, בעל דין הרוצה להביא עדות, בעניין שבמומחיות, לביסוס טענה מטענותיו – יגיש חוות דעת מומחה, ומאחר שהמערערת לא צירפה חוות דעת המתייחסת לתחום האלקטרוניקה – נדחתה תביעתה כדין.

עוד נאמר, כי שגה בית המשפט קמא כאשר לא חייב את המערערת בהוצאות המשיב. לשיטת המשיב, הוא לא סטה מגרסתו, המפורטת בכתב ההגנה, לכל אורך ההליך בבית המשפט קמא.

באשר לתביעה למתן חשבונות נטען, כי ככל שקמה חובת הגשת חשבונות, אזי מתקיים בירור החשבונות ובסיומו יתכן והמשיב יחויב בסכום הנקוב בחשבונות, ואולם, הואיל והוא לא נדרש להגיש חשבונותיו, הרי שלא היה מקום לברר את החשבונות ומשכך שגה בית המשפט בקבעו כי אין לפסוק הוצאות משפט לטובת המשיב.

לגרסת המשיב, מאחר שלא היתה עילת תביעה נגדו הרי שלא קמה זכות תביעה ביחס לכספים כלשהם ועל כן היה על בית המשפט לדחות על הסף את הדרישה למתן חשבונות.

עוד נטען, כי מכירת מכשיר המאפשר עקיפת אמצעי הגנה טכנולוגיים אינה מהווה הפרת זכויות יוצרים, לא לפי החוק הישן ולא לפי החוק הנוכחי, ומשכך הלכת טלראן חלה.

דיון והכרעה

אקדים ואומר, כי לדידי אין להשלים עם מצב דברים בו אדם ימכור מכשירים אלקטרוניים המאפשרים צפיה בערוצים שלא דרך החברות המפעילות אותם וזאת בתשלום סמלי, בה בעת שאזרח מן השורה משלם טבין ותקילין על מנת לצפות בהם בדרך המקובלת, וכתוצאה מכך יתעשר על חשבון עמלו של אחר, אשר שילם במיטב כספו ועמלו תמורת הזכות לשדר את המשדרים. אולם, על מנת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 17-03-36356 צ'רלטון בע"מ נ' סרנו

לזכות בתביעה כגון דא, יש לעבור את משוכת הראיות המבססות את עילת התביעה וזאת אין בערעור שלפניי.

לפיכך, לאחר שבחנתי את טענות הצדדים הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות.

כב' השופט הבכיר תמיר בחן את העובדות לאשורן ואת טענות הצדדים לעומקן, ואין לי אלא לאשר את מסקנותיו.

על מנת לסבר את האוזן אתייחס למחלוקות העיקריות בערעור.

זכות היוצרים של המערער

4. (א) זכות יוצרים תהא ביצירות אלה:

(1) יצירה מקורית שהיא יצירה ספרותית, יצירה אמנותית, יצירה דרמטית או יצירה מוסיקלית, המקובעת בצורה כלשהי;

(2) תקליט;

ובלבד שהתקיים לגבי היצירות האמורות אחד התנאים הקבועים בסעיף 8 או שיש בהן זכות יוצרים מכוח צו לפי סעיף 9.

(ב) לעניין סעיף קטן (א), מקוריות של לקט היא המקוריות בבחירה ובסידור של היצירות או של הנתונים שבו.

הפקת שידורי ספורט עולה כדי יצירה מקורית לפי סעיף 4(א)(1) לחוק, כפי שנפסק בע"א 9183/09 The Football Association Premier League Limited נ' פלוני (ניתן ביום 13.05.12):

"אופן התיעוד והצילום של אירוע ספורט כרוך בלא מעט יצירתיות, וכך בוודאי באשר לבימויו והפקתו של הצילום, כמו גם אופן העריכה. כל אלה עולים, ככלל, לכדי "יצירה מקורית" הזוכה להגנת דיני זכויות היוצרים. ואכן, בפרשת טלאיבנט נקבע כי צילום והפקה של אירועי ספורט מוכרים כיצירה המוגנת בזכות יוצרים (ראו: פרשת טלאיבנט, בעמ' 540-541; קביעה זו אף אושרה בדיון נוסף: דנ"א 6407/01 ערוצי זהב ושות' נ' Tele Event Ltd (פורסם בנבו), 16.6.2004); גיא פסח "זכויות שידור – גלגוליה" של סבוגיית [פסק הדין בעניין] א.ש.י.ר וחלקה כגורם מעצב בשוק התקשורת" המשפט י' 131, 132-133 (2005) (להלן: פסח, שוק התקשורת); גיא פסח "על פסיקה בענייני משפט וטכנולוגיה – בעקבות בש"א (תל-אביב-יפו) 11646/08 The Football Association Premiere League Limited נ' פלוני ואח'" [פורסם בנבו] ספר שלמה לוי (אליעזר ריבלין, אשר גרוניס ומיכאיל קרייני עורכים, עתיד להתפרסם ב-2012) (להלן: פסח, משפט וטכנולוגיה); כך אף נקבע בארצות-הברית, ראו למשל: Baltimore Orioles, Inc.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 17-03-36356 צ'רלטון בע"מ נ' סרנו

1 **,v. Major League Baseball Players Ass'n, 805 F.2d 663 (7th Cir. 1986)**

2 **שם הוכרו זכויות היוצרים של ליגת הבייסבול (MLB) בשידורי המשחקים, וכן**

3 **NBA v. Sports Team Analysis and Tracking Sys., Inc., 939 F. Supp.**

4 **NBA v. Sports Team Analysis and Tracking Sys., Inc., 1071, 1092-93 (S.D.N.Y. 1996)**

5 **בשידורי המשחקים שלה).**

6
7 עד כה נראה, כי למעוררת יש זכויות יוצרים באשר להפקת אירועי ספורט המשודרים בערוצי
8 הספורט. ברם, המעוררת טוענת לזכות יוצרים גורפת בכל הנוגע לערוצים אלו, מבלי להתייחס לתוכן
9 זה או אחר, וזאת בשל בעלותה על ערוצי הספורט.

10 בית המשפט קמא קבע כי אין לראות במעוררת בעלת זכות היוצרים בכל המשדרים, הואיל ולא
11 הוכיחה את טענתה לפיה היא האוחזת הבלעדית בישראל בזכויות המסחור והשידור למפעלי ספורט
12 רבים.

13 אכן, הצדק עם בית המשפט קמא.

14 שתים הן הדרכים להוכחת טענתה של צ'רלטון: האחת – להוכיח בעלותה על ערוצי הספורט, ומאחר
15 שקיימת חזקת "יוצר היצירה" לפי סעיף 1(64) לחוק והפקת השידורים על ידי צ'רלטון כמוה כיצירה,
16 כאמור, הרי שהופרה זכות היוצרים שלה. השנייה – להוכיח כי יש לה זכויות יוצרים בכל יצירה ויצירה
17 המופקת על ידה, וזאת באמצעות ראיות המעידות על הפקת השידורים, כפי שהיטיב לתאר כב' הש'
18 א.ברקאי בפסק הדין בת"א (שלום ת"א) 42206-12-12 צ'רלטון נ' גרוסקוב (ניתן ביום 03.08.17):

19 **"לצד הקביעה העקרונית אשר עליה אין עוררין, על מנת לזכות בסעד על התובעת**
20 **הנטל להראות כי היצירה הקונקרטית מושא התביעה כאן היא יצירה המקנה לה**
21 **זכות יוצרים, כי אכן היא בעלת זכות היוצרים ביצירה וכי זכות היוצרים שלה**
22 **הופרה באופן המזכה אותה בסעד. ודוק, על אף היותה של התובעת 'שחקן חוזר'**
23 **בהליכים מסוג זה, זכות היוצרים הנטענת של התובעת אינה בבחינת 'ידיעה**
24 **שיפוטית' ואינה מבין ה'מפורסמות'. זכות היוצרים הנטענת ביחס ליצירה**
25 **קונקרטית היא טענה עובדתית ומשפטית הדרושה הוכחה קונקרטית בהליך**
26 **הספציפי ואל מול הנתבע הספציפי."**

27
28 אין מחלוקת כי צ'רלטון הפיקה משדרי ספורט בערוצי הספורט, כפי שהוכח לא אחת בפסקי דין
29 אליהם הפנתה המעוררת, אולם, קיים פער מהותי בין זכות יוצרים בהפקה זו או אחרת לבין טענה
30 לזכות יוצרים בשל בעלות על ערוצים אלו.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 17-03-36356 צ'רלטון בע"מ נ' סרנו

סעיף 64(1) לחוק קובע כי כאשר "מופיע על היצירה בדרך המקובלת שמו של אדם כיוצר היצירה, חזקה היא שאותו אדם הוא יוצר היצירה". אמנם תאגיד נחשב אף הוא לאדם (סעיף 4 לחוק הפרשנות, תשמ"א-1981), אך המערערת כלל לא הוכיחה בעלותה על הסמלים המופיעים על היצירות, קרי - 'ספורט 1', 'ספורט HD1' ו-'ספורט 2', וממילא לא הוכחה בעלותה על ערוצים אלו. גם בפסקי הדין אליהם מפנה המערערת אין קביעה כי צ'רלטון היא בעלת הערוצים, אלא שעשייתה כוללת הפקת תוכניות ספורט המשודרות בערוצים אלו.

משכך, אין לקבוע כי קיימת חזקה לפיה המערערת היא יוצרת כלל היצירות המשודרות בערוצים האמורים, וממילא על מנת לתבוע הפרת זכויות יוצרים על המערערת להוכיח זכויותיה בכל יצירה לגופה, כפי שקבע בית המשפט קמא:

"בפסקי דין שאוזכרו לעיל ובפסקי דין נוספים שבהם נדונו תביעות של התובעת בגין הפרת זכות יוצרים במשדרים ספציפיים, נקבע כי על התובעת להוכיח בכל מקרה לגופו שהיא הפיקה וערכה את המשדר באופן שהופך אותו ליצירה מקורית המוגנת בזכות יוצרים. קל וחומר אפוא כי בתביעה שבה טוענת התובעת להפרת זכות יוצרים שלה בכל המשדרים ששודרו בערוצי הספורט, היה עליה לפרט מהם המשדרים ששודרו בתקופה שבגינה הוגשה התביעה, להוכיח כי היא זו שהפיקה וערכה את כל המשדרים ואף לבסס באמצעות עדויות וראיות את טענותיה לגבי המשאבים העצומים שהושקעו בהפקת המשדרים, העובדים שהועסקו לצורך כך ופעולות ההפקה והעריכה שנעשו במשדרים השונים. התובעת לא עשתה זאת, אלא הסתפקה כאמור בעדות סתמית ולא מבוססת של 'מנהל תחום אנטי פיראטיות' אשר לא ציין האם היה מעורב אישית בדרך כלשהי בהפקת המשדרים. התובעת לא הסבירה מדוע לא ביססה את טענותיה בעדויות וראיות כנדרש, לרבות מסמכים התומכים בטענתה בדבר הפקת כל המשדרים בערוצי הספורט ועדויות של עובדים הממונים על הפקת התכניות ועל עריכתן. לאור כל האמור לעיל, אני קובע כי התובעת לא הרימה את הנטל המוטל עליה כדי להוכיח את טענתה כי היא בעלת זכות יוצרים במשדרים ששודרו בתקופה הרלוונטית לתביעה בערוצים 'ספורט 1', 'ספורט 2' ו-'ספורט HD 1' "

לאור האמור, משלא הוכיחה המערערת כי היא בעלת ערוצי הספורט וכי יש לה זכויות יוצרים במשדרים אשר נטען כי הם מופקים על ידה, הרי שלא הוכחה הפרת זכויותיה.

באשר למסמך ההפקה אותו הציגה המערערת לבית המשפט קמא - מאחר שהמערערת לא הוכיחה בעלותה על הערוצים, הרי שאין במסמך הפקה יחיד, שאינו נהיר דיו, כדי לבסס טענתה לזכויות יוצרים, כפי שנפסק:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 17-03-36356 צ'רלטון בע"מ נ' סרנו

"המסמך היחיד שצורף לתצהירו של מר שניאור לביסוס הטענה כי התובעת מפיקה ועורכת את כל המשדרים בערוצי הספורט הוא "העתק דוגמה למסמך הפקת שידור על ידי התובעת" (נספח 1 לתצהיר). מדובר במסמך בן עמוד אחד שאינו נושא שם או חתימה כלשהי של מי מטעם התובעת, שלא צוין מתי נערך ומי ערך אותו ושמתייחס לכאורה ל"ליין-אפ" של משדר ספציפי אחד בלבד. מר שניאור לא הצהיר כי הוא אישית ערך את המסמך ואף לא הצהיר כי ידוע לו מידיעה אישית שמסמך זה משקף את פעולות ההפקה שביצעה התובעת הלכה למעשה באותו משדר. לפיכך, אין לייחס למסמך זה משקל של ממש. מעבר לכך, ברי כי אין במסמך הנ"ל ובהצהרתו הכללית של מר שניאור בסעיף 8 לתצהירו כדי להוכיח כי התובעת הפיקה וערכה את כל המשדרים ששודרו בערוצי הספורט בתקופה הרלוונטית לתביעה וכדי לבסס אילו פעולות הפקה ועריכה נעשו בכל אחד מהמשדרים."

לאחר שהובהר כי המערערת לא הוכיחה בעלותה על ערוצי הספורט וממילא לא הוכיחה את זכויות היוצרים שלה באשר להפקות המשודרות בערוצים אלו, הרי שאין מקום לדון בשאר טענותיה הנגזרות מהטענה להפרת זכויות היוצרים – דוגמת: הטענה לעניין העמדה לרשות הציבור, הפרה עקיפה, הפרה תורמת ועשיית עושר ולא במשפט.

סוף דבר

בהינתן כל האמור לעיל, הערעור נדחה.
בנסיבות הענין, כאשר המשיב מכר אפשרות לצפייה בשידורים שאינם שלו, והדעת אינה נוחה ממי שעושה סחורה בפרתו של חברו - אין אני עושה צו להוצאות.

המזכירות תמציא העתק מפסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ה' כסלו תשע"ח, 23 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.

שרה דותן, שופטת